

2016. december 3. szombat

Iz.30,18 – 21, 23 – 26. Zsolt. 146. Mt.9,35 – 10,1. 6 – 8.

Megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz. Jézus munkatársaivá válni.

Az első fontos momentum a mai igerészekben az Úr viszonyulása a tökéletlen, bűnre hajló, önön magát tévelygéseiből kivezetni nem tudó emberhez: az irgalom és a kegyelem.

A karácsonyi ünnepkörben ez a legszebb és legreményteljesebb üzenet: az Úr szeme rajtunk, ismer minket, nem hagy egyedül. Amikor nagy a baj, nagy a sötétség - aminek a létrejöttéhez persze leginkább mi emberek asszisztáltunk - akkor követet küld, hogy legyen, aki segít eltájékozódni.

A Mt. 9.36-ban sokatmondó kép a pásztor nélküli juhnyáj az emberek azon közösségéről, amelyik saját sorsa vezérlésében megfáradt, elkeseredett és összezavarodott. Jézus ilyen állapotban találja kortársait, de azt gondolom, hogy a helyzet ma sem jobb. Az evangéliumból kiderül, hogy mit bízott Jézus azokra a tanítványaira, akik munkatársaivá szegődtek. Nagyon konkrétan elmondja nekik a továbbítandó üzenetet, és hogy mit és hogyan tegyenek. Azután felhatalmazza őket. Ő biztosan tudta, hogy mi alapján esett a választása az említett tizenkettőre.

De vajon nekünk, ha szintén az ő munkatársai szeretnénk lenni, miben kell megfelelnünk?

A legfontosabbnak az irgalomra való képességet érzem. Irgalmas az tud lenni, aki már sokat csalódott önmagában, őszintén látja saját gyarlóságait, látja embertársát is nehéz helyzetében, és tudja, hogy ő sem jobb azon embertársánál, aki vétett. Az irgalomban a jogosnak látszó harag helyét a tudás veszi át.

A buddhizmusban boddhiszattváknak nevezik azokat a gyakorlókat, akik azért dolgoznak önmagukon, hogy minden élő lénynek javára váljanak. Tehát nem pusztán azért, mert jobban akarják megélni az életüket. Nem pusztán biztonságban levők, sikeresek vagy szeretettek akarnak lenni, hanem áldássá szeretnének válni. Ezért csatlakoznak egy mesterhez, akire alázattal rábízják magukat és egy olyan közösséghez ahol ebben támogatják egymást. A mester nem javasolja a tanítást, gyógyítást addig, amíg valaki ezen az úton komolyabb eredményeket nem ér el. Pl. ha valakit zavaró érzései, mint amilyen a büszkeség, irigység – féltékenység, vágyak, félelem, kapzsiság, harag még nagyon megzavarnak, mert nincs ezek működésének tudatában, az nem ítélni jőzanul. Aki még nem lát tisztán, az mire tanít másokat? Merre vezet másokat? Hogyan tart meg másokat? Könnyen megeshet a végén, hogy nem hoz, hanem visz. Nem ad, hanem elvesz.

Tehát fontos a tisztánlátás, az önmagunk ismerete. A szándékok, késztetések, a gondolatok, az érzések tisztázása. A folyamatos tanulás. Elméletben és gyakorlatban egyaránt.

Orbán Ági, *Felsőzsolca*